

စိုးမိုးစာပေ

၅၂

တိမ်တွေနဲ့ ပန်းဝင်လာတဲ့ ပင်လယ်

Digital Art: Idea Kyaw
&
Wai Yan

အချစ်ဟာ နှင်းပွင့်တွေပဲလား

ဒါမှ မဟုတ်

အချစ်ဟာ မီးပွားလေးတစ်စလား။

အဖြူရောင်ပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ ပဝါပါးလေးရဲ့ နောက်မှာ

အချစ်ရှိနေတယ် ကိုကို။

နမ်းခဲ့တဲ့ ပါးကလေး။

ပြီးတော့

ချိုတယ်ဆိုတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးရယ်လေ။

ပြန်တွေးမိလို့ ကိုကိုပြီးဖြစ်တဲ့ အခါ နားလည်သွားမှာ ပါ။

အချစ်ဆိုတာ မြက်ဖျားနှင်းကလေးပါပဲ။

တကယ်မဟုတ်ခဲ့တာတွေကို

ပြောပြမယ် နားထောင်

မိန်းမတစ်ယောက်က အရမ်းလိုက်လျောလာရင်

တို့ စိတ်ပါလက်ပါ တွဲတယ်။

အဲဒါ တကယ် မဟုတ်ဘူး ၊ ချစ်လားလို့ မေးလာရင်
“အင်း” လို့ ဖြေရဲတယ်။
အဲဒါ တကယ် မဟုတ်ဘူး ။
တကယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူတို့ သိသိနဲ့
ကျေနပ်နေကြတာကို
အားနာစရာလိုသလား။
တကယ်မှ တို့ မဟုတ်ဘဲ။

ရက်ချိန်း

ကိုကိုဟာ ကျားငစဉ်းလဲဆိုလည်း
ကိုကို ပင်ပင်ပန်းပန်း သားကောင်မရှာရအောင်
ကိုကိုရှေ့အရောက် လည်စင်း ခစားဖို့ လာတဲ့ သမင်ပျိုမပါ။
ကိုကိုက စစ်သူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်
ပန့်ဆီက ကိုကို
ဘာမှ တိုက်ခိုက်ယူဖို့ မလိုပါဘူး ကိုကို။
ကိုကိုအတွက် အမြဲပေးဆပ်ချင်နေတဲ့ ပန့်ပါ။

တစ်ပွင့်ပန့်

အခန်း (၁)

အဝတ်တွေအပြည့်ပါသည့် ဇေယျာကို ခါးစောင်းတင်ပိုက်၍ ရေချိုးခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့စဉ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူတွေစုံနေသည် ကို သတိထားလိုက်မိ၏။

မမကြီးအခန်းထဲက ထွက်၍ ရေချိုးခန်းဆီ လျှောက်လှမ်းနေသော ကာလတိုလေးအတွင်းမှာ ဧည့်ခန်းမကြီးကို ဖြတ်သန်းရသည် ။

အားလုံး၏ မြင်ကွင်းထဲကို ပန် ရောက်သွားစဉ်မှာ စကားသံတွေကော ရယ်မောတွတ်ထိုးခြင်းများအားလုံး ရပ်တန့်ကုန်ကြသည် ။

တိခနဲ တိတ်ကျသွားသည့် ရယ်သံတွေကြောင့် ဟိုအရင်ကဆို ပန်ခြေလှမ်းမှားခဲ့ဖူးသည် ။ အခုတော့လည်း ကြိုးစားထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ အားလုံး၏ အာရုံများက ပန်ထဲမှာ ပြောင်းလဲရောက်ရှိကုန်လိမ့်မည်။ ခုလောက်ဆို သူတို့ ပါးစပ်ထဲမှာ ပန်အကြောင်းများ သာ ပြောဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။

ပန်သည် ဒီအိမ်မှာ ရှိသမျှ လူအားလုံး၏ မလိုလား မကြည်ဖြူခဲ့သောသူသာ ဖြစ်နေခဲ့သလား။

“ဟေ့ ဟေ့ အဲဒါကို လုံးဝ သုံးလို့ မရတော့ဘူး၊ မကိုင်နဲ့ ”

အဝတ်လျှော်စက်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးသည့်လက်က နောက်က အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့၏။

ဒေါ်ဇင်မာသည် ကိုကိုမာမိဖြစ်ကာ ပန်ကို အမုန်းဆုံးလူသားတစ်ယောက်၊ ခေါ်သည် ကိုက နာမည်ကို သူများ လို “ပန်” ဟု အဖျားဆွတ်မခေါ်။

“တစ်ပွင့်ပန် ညည်း ဒီနေ့ကစပြီး အဝတ်ကို လက်နဲ့ ပဲ လျှော်ရတော့မှာ ၊ ဒီအဝတ်လျှော်စက်ကို ပြန်ရောင်းပစ်ဖို့ ပြောပြီးသား၊ ပိုက်ဆံတောင် ယူသုံးထားပြီးပြီ၊ ညနေဆို လာယူကြလိမ့်မယ်”

ပြောပြီး ဒေါ်ဇင်မာက ပန် စုဆောင်းထားသည့် ဇလုံထဲမှာ ပြည့်မောက်နေသည့် အဝတ်တွေကို ငုံ့ကြည့်သည် ။

ပြီးတော့ ဒါလေးများ ဆိုသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် ပန်ကိုကြည့်၍ ခါးတစ်ဖက်ထောက်လိုက်၏။

“ဒီအဝတ်လောက်လေးကို အဝတ်လျှော်စက်ကြီးနဲ့ လုပ်နေဖို့ မလိုပါဘူးအေ၊ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်တယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးအလုပ်ပဲ၊ ညည်းလည်း သူဌေးသမီးပေမယ့် ရာထူးကျသွားပြီ၊ တို့ တွေကလည်း ကျိကိုတက် ချမ်းသာခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ အထည်ကြီးပျက် ဖြစ်နေပြီ၊ ညည်းကို သူဌေးသမီးမို့လို့ ဦးစားပေးစရာအကြောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ပေးဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဒီအိမ်မှာ ငါတို့ က ညည်းကို တောင့်တောင့်တတ မက်မက်မောမော ခေါ်တင်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါတွေကို ညည်းနားလည်ပါတယ်”

ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ မျက်စောင်းတစ်ချက်ကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီးမှ ပစ်လွှတ်၏။ ထုံးစံအတိုင်း ပန် ဘာမှ မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။

မုန်းပဲမုန်းနိုင်လွန်းသော ဖြူဖြူပြည့်ပြည့် မျက်နှာကြီးကို ငေးကြည့်နေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ဖို့ ခြင်းသာ ဖြေသိမ့်လိုက်ရသည် ။

ဒေါ်ဇင်မာသည် ပန်ကို မျက်နှာမှ ခြေထောက်သို့ ကူးချီသန်းချီ နှစ်
ခေါက်မျှ ပင့်လှန်ဝေဝိုက်ကြည့်၍ အထင်အမြင်သေးခြင်းကို ပြသည်။ ။

ပြီးမှ နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။

ထိုတစ်နေ့လည်လုံးမှာ ပန် ရေချိုးခန်းထောင့်လေးမှာ ထိုင်၍ ဇလုံ
ထဲမှာ ရှိသမျှ အဝတ်တွေ လျှော်ခဲ့ရသည်။ ။

ဖိနပ်စီးထားပေမယ့် ခြေဖျားကလေးတွေက ရေစိုနူးပွကာ တွန့်တွန့်
ရှုံ့ရှုံ့တွေ ဖြစ်လာ၏။ လက်ဝါးပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ကျိန်းစပ်နာကျင်ကာ
မကြာခဏ ပေါက်ပြဲခဲ့ဖူးသော နေရာများမှာ ပြန်၍ ပေါက်ပြဲကုန်၏။

နောက်ဆုံးအဝတ်တစ်ထည်ကို ရေညှစ်လိုက်ပြီးသောအခါ
လက်ဖဝါးသည် လက်ချောင်းကလေးများ ဆုပ်ဖြန့်သည့်ဒဏ်ကိုပင် မခံ
နိုင်တော့ဘဲ အဆမတန် နာကျင်နေပြီ ဖြစ်၏။

မျက်ရည်စက်တို့ သည် လည်း ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာကြသည်။ ။
ထိုစဉ် နောက်ဘက်က ခြေသံပြင်းပြင်းကို ကြားလိုက်ရပြီး

“မိပန်”

ခေါ်သံက မေလင်း၏ အသံဖြစ်သည်။ ။

မမကြီးက ကိုကိုအစ်မ။ မေလင်းကတော့ ကိုကိုညီမပေါ့။

ကိုကိုရှေ့မှာ ပန်ဟု သာ ခေါ်ပေမယ့် ကွယ်ရာမှာ မိပန်လို့ ပဲခေါ်သ
ည်။ ။ ကိုကိုကိုယ်တိုင်ကလည်း အိမ်သားတွေအားလုံး ပန်ကို
ဘယ်လိုခေါ်ပြောသလဲ၊ ဘယ်လိုဆက်ဆံသလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်တစားရှိခဲ့
သည် မဟုတ်။

ကိုကိုကို ပန် ချစ်သော်လည်း ကိုကိုက ပန်ကို မချစ်မနှစ်သက်ခဲ့။

“အမလေး ဒါလေးလျှော်ရတာများ မျက်ရည်တွေဘာတွေကျလို့ ၊ ဘာလဲ ကိုကိုလေးပြန်လာရင် မျက်ရည်ခံထိုးမလို့ ကြိုတင်ကျနေတာ လား၊ လုပ်မနေနဲ့ ဒီနေ့ ကိုကိုလေး လုံးဝပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အပျိုကြီးတို့ ကားနဲ့ ဘုရားဖူးပါသွားတယ်ဆိုတော့ အနည်းဆုံးနှစ်ည လောက်တော့ အိပ်ကြမှာ ၊ ခုလောက်ဆို အပျိုကြီးနဲ့ အိုကေနေပြီ အဟွန်း”

ပန်းမျက်နှာကို ဘေးတိုက်ကနေ ငုံ့ကြည့်၍ အားရပါးရပြောပြီး မျက်နှာရှေ့ကို လျှောက်လာသည်။ ။

လက်ထဲမှာ ပိုက်လာသည့် အဝတ်တစ်ထုပ်ကို တမင်ဖွ၍ ပစ်ချလိုက်၏။

“ဒီ မ ၂၁ ငါ့စကတ်သုံးထည်နဲ့ အင်္ကျီသုံးထည် ကျန်ခဲ့တယ်၊ သေချာလျှော်ပေး၊ ဪ လှန်းရင် နေသိပ်ပူတဲ့ နေရာမှာ မလှန်းနဲ့ နော်၊ အင်္ကျီပစ်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိုးချုပ်တာနဲ့ ခြောက်အောင်တော့ ဂရုစိုက်၊ ဒီစကတ်တွေထဲက တစ်ထည်ကို ညကျဝတ်မှာ သွားစရာရှိတယ်”

ပန် နာကျင်လှပြီဖြစ်သည့် လက်ဝါးကို မရဲတရဲ ဆုပ်ကြည့်၏။ ။
စူးရှစွာ နာကျင်သွားခြင်းကြောင့် မျက်နှာကိုမော့၍ မေလင်းကို တောင်းပန်သလို ကြည့်မိသည်။ ။

“တို့ လက်တွေ သိပ်နာနေပြီ မေလင်းရယ်၊ မနက်ဖြန်ကျမှ လျှော်ပေးလို့ မရဘူးလား၊ စောဒကတက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တောင်းပန်တာပါ”

“အို လက်တွေနာလည်း လုပ်ရမှာပဲ၊ ရှေ့လျှောက် ပိုတောင်လုပ်ရဦးမှာ အဝတ်လျှော်စက်က မရှိတော့ဘူး၊ တစ်အိမ်လုံးအဝတ် နင်ပဲလျှော်ရမှာ ၊ ဒီမှာ မိပန် နင့်ကြောင့် ငါတို့ မှာ ရွှေဥဥပေးနိုင်တဲ့ အစ်ကိုတစ်ယော

ကလုံး တန်ဖိုးမဲ့စွာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ၊ နင့်လိုဘာမှ မဟုတ်တဲ့ သူဌေးအမည် ခံ ငမဲ့မကို ယူခဲ့ရလို့ တို့ တစ်အိမ်လုံး မွဲတေကုန်ရတာ၊ မဟုတ်ရင် ခု လောက်ဆို ငါတို့ ဒီတိုက်ကြီးကိုလည်း တစ်ဝက်ပိုင်း ရောင်းပစ်ဖို့ မလိုဘူး၊ ကားလည်း လပေးနဲ့ ငှားစီးနေရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုကိုလေးက သူဌေး ဒိတ်ဒိတ်ကျဲကိုရနိုင်တဲ့ သူ၊ ယူလည်း ယူမလို့ နင် ဇွတ်ဝင်ရှုပ်လို့ အခုလို အားလုံးဒုက္ခရောက်ရတာ၊ အဲဒါ နင် တရားခံ၊ နင့်မှာ အပြစ်အရှိဆုံး၊ ဒီတော့ ဒီအိမ်ရဲ့ ဒုက္ခအားလုံး နင်ပဲ ခံရမယ်၊ မခံနိုင်ရင် ခုချက်ချင်း ဆင်းသွား၊ ငါတို့ အားလုံးက နင့်ယောက်ျားကအစ လက်ခုပ်တောင် ထတီးကြဦးမှာ မယုံမရှိနဲ့ ”

မေလင်းက လက်ဖဝါးချင်းပွတ်၍ အားရပါးရပြောပြီး ဆံပင်တိုတို ကောက်ကောက်လေးတွေကို လွင့်ခါသွားအောင် ခေါင်းကိုယမ်းပစ်၏။

“ငါဖြင့် နင့်လောက်သည်းခံပြီး မျက်နှာပြောင်တဲ့ မိန်းမမျိုးနင့်ကျမှ ပဲ တွေ့ဖူးတယ်၊ တကယ် အိမ်မှာ မနေနိုင်အောင် ဒီလောက်ပိုင်းသမနေကြတာတောင် အတင်းကပ်တွယ်နေတယ်၊ အေးပေါ့ ငါ့အစ်ကိုက နင့်ရုပ်မျိုးနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မကြည့်ရဲလောက်အောင် ချောနေတာကိုး၊ နောက်ထပ် ဘဝဆက်တိုင်း ရှာတာတောင် ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ မိသလောက် ဆုပ်ဖမ်းထားရမှာ ပေါ့။ ကိုယ့်ဝဋ်ကြွေးနဲ့ ကိုယ်ပဲလို့ သဘောထားပြီး လုပ်သာလုပ်”

မေလင်း ထွက်ခွာသွားသည့် ခြေသံကပြင်းသည် ။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးမှာ ဆတ်ခနဲ စူးခနဲ နာကျင်သွား၏။ ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုကို ပန်က ချစ်ခဲ့တာပါ။

ပန့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ဘဲ ကိုကိုလက်ထပ်ခဲ့ရတော့ သူတို့ မလိုလားမှန်းသိရန်နဲ့ ပန်က လိုက်ခဲ့တာပါ။

သိနေရင်လည်း ခံလိုက်တော့ မိပန်။

ခံထိုက်တယ်လို့ တွေးမိရင်လည်း မငိုနဲ့ တော့။

သူ့ကို ချစ်နေရရင် ပြီးရောဆို။

သူ့မျက်နှာကို မြင်နေရရင် နင် ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား လုပ်ပေး
လိုက်စမ်း။

ပန် ခွေးခြေခုံပြားလေးမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည် ။ ရေညှစ်ပြီးစီးထား
သည့် အဝတ်တွေကို ဘေးရွှေ့ထားလိုက်ပြီး မေလင်း ချထားခဲ့သည့် အ
ဝတ်တွေကို စုယူလိုက်သည် ။

သို့သော် ကျောနောက်မှ ခြေသံဖွဖွကလေး တစ်ချက်ကြားလိုက်ရပြီး
ပန်မျက်လုံးရှေ့သို့ ထမီအပြာပွင့် ခပ်မှိန်မှိန်နှင့် ခြေထောက်တစ်စုံ လာ
ရပ်သည် ။

ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ချကာ ပန်ကိုင်ထားသည့် အဝတ်တွေကို ဆွဲ
ယူလိုက်၏။

“ပေး မယု လျှော်လိုက်မယ် ပန်၊ ပန် သွားနားတော့”

မယုက ဒေါ်ဇင်မာ၏ တူမဝမ်းကွဲဖြစ်သည် ။ မမကြီးထက် အသက်
တစ်နှစ်ငယ်ပေမယ့် ကိုကိုထက်အကြီး ဖြစ်၏။

ဒီအိမ်မှာ လူအများကြားမှာ ဆို ခပ်ကွယ်ကွယ် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
တိတ် နေတတ်ပေမယ့် ပန်ကို အညှာတာဆုံး သံယောဇဉ်အရှိဆုံးဖြစ်သည်
။

“နေပါစေ မယုရယ်၊ မမကြီးသိသွားရင် မယုပါ အဆူခံနေရပါဦးမ
ယ်”

မျက်ရည်တွေပြည့်ဝိုင်းကာ သနားဖွယ်ကောင်းသည့် ပန်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်၍ မယု စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ။

လက်ဖဝါးလေးတွေကို ဆွဲလှန်ကြည့်လိုက်တော့ ပေါက်ပြဲသွေးစို့နေသည့် နေရာတွေမှာ ဆေးနီစက်တွေ တို့ ထားသလို မြင်ရက်စရာမရှိ။

“သွားနားပါ ညီမလေးရယ်၊ မယု စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ သူတို့ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားကြပြီ၊ လုံးဝ ဆင်းလာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သွားနားချေသွား၊ ဒါတွေအားလုံး မယုပဲ လှန်းထားမယ်၊ ထပါကွယ်”

“မယုရယ်”

ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ ပြောမထွက်။

မျက်ရည်စက်တို့ သာ ဒလဟော ဆင်းကျလာကာ မယုပခုံးထက်မှာ မျက်နှာလေးဖေးတင်၍ ငိုချလိုက်မိသည်။ ။

“ကိုယ့်မိဘဆီ ပြန်ပါလား ညီမလေးရယ်”လို့ မယု မပြောရက်ပါ။ ချိန်းကို ပန် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သူမ သိနေသည်။ ။ သို့သော် အားလုံးမေတ္တာစက်ကွင်းအပြင်ကို ရောက်နေရှာသည့် အဖြစ်ကိုလည်း စာနာမိသည်။ ။

အချစ်အတွက် ဤမျှ ပေးဆပ်သင့်ပါသလား။

ပန် ဆုံးဖြတ်ထားတာကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါ။

အများ အမြင်မှာ မြဲစိစိပျော့နွဲ့နွဲ့ဟု ထင်ရသော်လည်း ပန်ရင်ထဲမှာ ပြတ်သားသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေရှိနေသည်။ ။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် ကိုကိုအပါးမှာ သာ ပန် ထာဝရရှိနေခွင့် ဖြစ်၏။

စာကြည့်တိုက်စားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ဖွင့်ထားရင်းနှင့် မျက်ရည်တွေ ပြည့်တက်လာလိုက် နွေးခနဲ နွေးခနဲ လိမ့်ဆင်းသွားလိုက်။

ရင်ထဲက ခံစားချက်လေးတွေကို ရေးချဖို့ ဘောလ်ပင်န်ကို ကိုင်ထားသော်လည်း မျက်ရည်ကြောင့် မြင်ကွင်းက ဝေဝါးသွားသည့်အခါ မရေးနိုင်ဘဲ စောင့်နေရသည် ။

ကြည်လင်သွားသည့်အချိန်မှာ တုန်ယင်နေသည့်လက်က စာလုံးတွေကို ပုံဖော်မပေးနိုင်။ ထိုသို့ ကြည်လင်ခြင်း ဝေဝါးခြင်း ကာလနှစ်တန်ကြားမှာ ပန် အံကလေးကြိတ်၍ စာရေးဖို့ ကို အကြိတ်အနယ် အားမွေးနေခဲ့သည် ။

ကိုကိုကို ပန်သိပ်ချစ်တယ်။

ကိုကိုနားမှာ ပဲ ပန် နေပါရစေ။

ကိုကိုကိုချစ်ဖို့ မွေးဖွားလာခဲ့တဲ့ ပန်ပါ ကိုကို။

ကိုကိုထားသလိုနေ စေရာသွားဖို့ အသင့်ရှိနေခဲ့တဲ့ ပန်ပါ။ ဘုရားတပည့်တော်မ တောင်းဆုပြုပါသည် ။

ဤဘဝမှာ အသက်မသေဆုံးမီ နာရီ၊ မိနစ်၊ စက္ကန့်လေးအတွင်းမှာ ဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုအချစ်ကို ပန် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုပါ၏။

အခန်း (၂)

အသားက ဖြူလွန်းကာ ပါးမို့လေးတွေက နီမြန်းနေတတ်၏။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးအစုံနှင့် နှာတံကလေးလည်း ပေါ်သည်။ ။

မျက်ခုံးတန်းတို့ သည် မည်းနက်ထူတန်းနေလျှင် အလွန်လှမှာ ဖြစ်သော်လည်း သေးမျှင်သော မျက်ခုံးတန်းလေးက အတော်ကြီး မှိန်ပျော့နေ၏။

မျက်ဝန်းလေးတွေကလည်း မှေးချင်သည်။ ။ သို့သော် မရှည်ပေမယ့် ထူကော့သည့် မျက်တောင်ကလေးများ နှင့် ပါးချိုင့်လေး နှစ်ဖက်ကြောင့် ရယ်လိုက်တိုင်း အလွန်ဖြူစင်၍ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာကလေး ဖြစ်သွားတတ်ပြန်၏။

မနိမ့်မမြင့်ရှိသည့် အရပ်၊ ပခုံးလောက်သာရှည်သည့် ဆံနွယ်ပါးပါး ပျော့ပျော့လေးတွေက အားနည်းသလောက်ကောင်း၍ စိတ်ပျော့တတ်သူလေးမှန်း သိသာစေသည်။ ။ သူမလေးဟာ တစ်ပွင့်ပန်သာဖြစ်လေသည်။ ။

ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ စက်ရုံကြီးများ ပိုင်ရှင် ဦးကြာပန်းနှင့် ဒေါ်ချစ်ချစ်တို့ ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး။

“ဒီမွေးနေ့မှာ သမီးလေး ဘာယူချင်လဲ ပြော”

ပြောချင်တာပြောဖြစ်အောင်

ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့

အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးသည့် ပြုံးအီနေသည့် မေမေမျက်နှာကို ငေးကြည့်၍ ပန် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

ငါ ဘာပူဆာရမလဲဟု ပြေးလွှားတွေးကြည့်မိသော်လည်း ပူဆာချင်တာ ဘာမှ မရှိ။ မွေးနေ့ရောက်တိုင်း မေမေကော ဖေဖေကော ဒီလိုပဲ မေးနေကျဖြစ်သည်။

ပန်ကလည်း ဒီလိုပဲ စဉ်းစားနေကျဖြစ်ကာ နောက်ဆုံး ပန် မပူဆာတတ်သောကြောင့် မေမေတို့ ကပဲ ပန်လိုအပ်မည် နှစ်သက်မည်ထင်သည့် တစ်ခုခုကို ဝယ်ပေးတတ်မြဲ။ ခုလည်း မျက်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ စဉ်းစားနေသည့် ပန်ကို မေမေက ကြိုတင်သိမြင်နေသော အပြုံးနှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မွေးနေ့ကို မေ့နေတာလား၊ ပူဆာဖို့ ကို စဉ်းစားမထားတာလား၊ ထုံးစံအတိုင်း မေမေကပဲ ဝယ်ပေးရတော့မှာ လား။”

“ဟေ့ နေဦး ငါ့သမီး အဲဒီလောက် လောဘနည်းတာတော့ ငါ သိပ်မကြိုက်တော့ဘူးကွ၊ ရှိတာမှ ဒီသမီးတစ်ယောက်တည်း ငါတို့ မှာ ပေးချင်လိုက်ရတာ၊ ကျွေးချင်လိုက်ရတာ၊ သူ့မှာ ဘာမှ လိုချင်တာ စားချင်တာမရှိဘူး၊ အဝတ်အစားလည်း မက်ရမှန်းမသိဘူး၊ ရွှေငွေရတနာလည်း လိုချင်တယ်မရှိဘူး၊ တို့ ရှာဖွေနေရတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလိုဘဲ”

ဖေဖေက ပန်းနားမှာ လာထိုင်ပြီး မေမေကိုလည်း ပြောသလိုလို ပန်ကိုလည်း ခေါင်းလေးတစ်ချက်ပုတ်၏။

“အစ်ကိုရယ် သုံးဖြုန်းနေတဲ့ သားသမီးဆိုရင်လည်း ရှင်ပဲ စိတ်ညစ်ရမှာ ၊ အေးတော့လည်း အေးလို့ တဲ့ ၊ သမီးလေးက မပူဆာတတ်လည်း မေမေတို့ ကပဲ ဝယ်ပေးရမှာ ပေါ့”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း သားသမီးနဲ့ မိဘကြားမှာ စိမ်းသွားတာပေါ့၊ တို့ကလည်း ကလေးမပူဆာ မရင်းနှီးရဲလောက်အောင် တခမ်းတနား တည်တည်တံ့တံ့ကြီး နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကဲ သမီးပြောစမ်း ဒီမွေးနေ့မှာတော့ သမီးပါးစပ်က တောင်းဆိုတာ တစ်ခုခု ဖေဖေကြားချင်တယ်၊ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးကြီးကြီး ဖြစ်စေရမယ် ရစေမယ်”

ဆံပင်တွေကို နဖူးထက်မှ သိမ်းလှန်နေရင်း မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်နေမိသည် ။

ဘာပူဆာရမလဲ၊ ငါဘာလိုချင်လဲ။

စဉ်းစားရင်း မျက်နှာလေး တဖြည်းဖြည်း တည်သွားခဲ့သည် ။

သိပြီ။ ပန်လိုချင်တာ နည်းခြင်းများ ခြင်းနှင့် တန်ဖိုးဖြတ်ယူနိုင်သည့် ပစ္စည်းတစ်ခုမဟုတ်။

“ဖေဖေ”

“ပြော သမီး”

မေမေလို့ ထပ်မခေါ်ဖြစ်ပေမယ့် ပန် မေမေ့ကိုလည်း လှည့်ကြည့်သည် ။

“သမီးတောင်းဆိုတာကို တကယ်ပေးမှာ လားဟင်”

“သမီးရယ် ပေးချင်လွန်းလို့ မေးနေတာကို ဘာများ တောင်းဆိုချင်လို့လဲ ပြောသာပြော”

ဦးကြာပန်းက ပန့်ပခုံးလေးကိုပါ ချစ်စနိုးဖက်၍ ပြောဆိုရဲလာအောင် လမ်းဖွင့်ပေးနေသည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပန့် ရင်ထဲမှာ ကိုကို ရှိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ကိုကိုသည် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ချောသည်။ ဘယ်နေရာအနိမ့်အမြင့်၊ ရှေ့နောက် ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ငေးကြည့်နေချင်အောင် ချောပါ၏။

သို့သော် မေမေတို့ ဘယ်လိုမှ နှစ်သက်လက်ခံနိုင်မည်မဟုတ်သော အခြေအနေများ နှင့်သာ ကိုကိုဟာ ပန်နှင့်နီးစပ်နိုင်ဖို့ လည်း လမ်းမရှိပါ။

ပန့်ရင်ထဲကို ကောက်ခါငင်ခါ ဝင်ရောက်လာခဲ့သော တောင်းဆိုမှုဟာ ကိုကိုနှင့်သာ ပတ်သက်သည်။

ကိုကိုကို ပန် သိပ်ချစ်၏။

“ပြောလေ သမီး၊ ဖေဖေ စောင့်နေတယ်”

ဖေဖေ ပန့်ပခုံးလေးကို လှုပ်လိုက်တော့မှ ပန် ဖေဖေမျက်နှာကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟို သမီးလေ၊ သမီး တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

“ပြောလေ”

“ဒါပေမဲ့ ခု မဟုတ်ဘူး၊ သမီး တကယ်တောင်းဆိုလာတဲ့ အချိန်ရောက်ရင်သာ ဖေဖေက မညည်းမညူ ပေးမယ်လို့ ခေါင်းညိတ်ထားပါ”

“ဟင်”

ဦးကြာပန်း ပြုံးလက်စ နှုတ်ခမ်းတို့ လျော့ရဲရဲဖြစ်သွား၏။

မျက်ဝန်းများမှာ နားမလည်သော တွေဝေသော သမီး၏ စကား ဘယ်လိုလမ်းစ ထွင်လိုက်တာလဲဟူသည့် တွေးတောခြင်းများ နှင့် အပြုံးမျက်နှာက မသိမသာ တည်တံ့သွားခဲ့သည်။

ဒေါ်ဇင်မာက သားအဖ မျက်နှာတွေကို သေချာအကဲခတ်နေရင်း

“နေပါဦး သမီးရယ်၊ သမီးလေးပြောတာက အရမ်းကို လေးနက်သွားပြီ၊ ခုမပြောပေမယ့် နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာ သမီး တောင်း ဆိုလာနိုင်တဲ့ တစ်ခုခုတော့ မေမေတို့ လက်မခံနိုင်လောက်ဘူးလို့ တွက်ပြီး သမီးလမ်းခင်းထားတာဆိုရင်”

“ခေါင်းမညိတ်နိုင်ရင် ခေါင်းမညိတ်ပါနဲ့ မေမေ၊ ပန် မပြောခဲ့ဘူးလို့ ဘဲ ထားလိုက်ပါ၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို မေမေ ပေးချင်တာကိုပဲ ပေးပါ တော့”

“ဟား ဒီလိုတော့ ငါမဖြစ်ချင်ဘူး၊ သမီးလိုချင်တာပြောလို့ ငါ ကတိပြုခဲ့ပြီးပြီဥစ္စာ၊ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးကြီးကြီး မဖြစ်ဘူး မရဘူးဆို တာ မရှိရဘူး၊ ကဲ သမီး ပြော”

ဒေါ်ချစ်ချစ်က ပင့်သက်ရှိုက်၍ မချီပြီးလေးပြီးသည် ။

ပန်က ဦးကြာပန်းရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေးတိုးဝင်လိုက်ပြီး ပါးချိုင့် လေးတွေ ခွက်ဝင်သွားသည် အထိ ပြုံးနေ၏။

“ဘာမှ တော့ အရေးတကြီးမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ နောင်တစ်ချိန်ချိန် မှာ သမီးက ဖေဖေနဲ့ မေမေ စိတ်ဆိုးလောက်အောင် အပြစ်တစ်ခုခု လုပ် ခဲ့မိရင် ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ ပါ”

“ဟေ”

“ဘယ်လို သမီး”

မိဘနှစ်ပါးစလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည် ။

“သမီးက သိတတ်လိမ္မာလွန်းလို့ တောင်မှ စိတ်ညစ်စရာ

ကြိမ်နှစ်ရာကြိမ်နေကြရတာ၊ သမီးက ဘာတွေအပြစ်လုပ်ဖို့ များ စိတ်ကူးရှိ လို့လဲ”

ဒေါ်ချစ်ချစ် ချောက်ချားသွားပုံကိုကြည့်၍ ပန်က ပေါ့ပါးစွာ ရယ်ပြ လိုက်၏။

“မေမေကလည်း ပန့်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိသေးပါဘူး၊ အဲဟို ပန်က ဥ ဥပမာနော် ဥပမာပြောတာ၊ အဲဒါ တကယ် မဟုတ်ဘူး ”

“အင်းပါ ပြောပါ”

“ဥပမာ ပန့်ကို မေမေတို့ က အိမ်ထောင်ချပေးမယ် ဘာညာ ပန်က မယူချင် အဲဒါမျိုးပေါ့၊ မိဘစကား နားမထောင်ဘူးဆိုပြီး မေမေတို့ က စိတ်ဆိုးကြမှာ မဟုတ်ဘူး လား”

“သမီးရယ်”

“ငဲ့သမီးရာ ဟား ဟား ဟား”

မေမေ ရင်ဘတ်လေးဖိ၍ သက်ပြင်းချကာ ဖေဖေက ပေါ့ပါးစွာရယ် ၏။

“ဒီအတွက်များ သမီးရယ်၊ သမီးကို ဖေဖေတို့ က ဒီတိုင်းလေး တစ် သက်လုံးကြည့်သွားရလေ ကြိုက်လေပဲ၊ ဒါကိုမပူနဲ့ လုံးဝကတိပေးတယ် ”

“အဲဒါ ဥပမာနော် ဖေဖေ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ပေးပါတယ်၊ အလားတူဖြစ်လာမှာ တွေကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါမယ်လို့ ဖေဖေက ကတိပေးပါတယ်၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သမီးက ဒီနှစ်မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို မယူတော့ဘူးလား”

“မယူတော့ဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ကတိကို ဖေဖေကပေးတာလေ၊ မေမေက ဘာမှ မပေးရသေးဘူး၊ မေမေ့ဆီက တစ်ခုတောင်းလို့ ရသေးတယ်”

“မတောင်းတော့ဘူး မေမေ၊ အဲဒါကို ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ဆီက နှစ်ယောက်လုံး ရလိုက်တယ်လို့ ပဲ ပန်သတ်မှတ်တာ၊ ဘာမှ မလိုချင်တော့ဘူး”

မေမေက ခေါင်းညိတ်ရယ်ရင်း ဖေဖေကိုကြည့်ပါသည်။ ။

“အစ် အစ်ကိုနော်၊ အစ်ကိုသမီးရင်ထဲကိုလည်း မြင်အောင်ကြည့်ဦး၊ တော်ကြာ အဖေကြီး ပက်လက်လန်နေဦးမယ်”

“လန့်စရာမရှိပါဘူးကွာ၊ ငါ့သမီးက လိမ္မာပြီးသားပါ”

ပန် တကယ် လိမ္မာချင်ပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကို တွေ့သည့်အချိန်မှ စ၍ ပန့်ခေါင်းထဲက အသိဉာဏ်တွေ ဆင်ခြင်တုံတရားအားလုံး စသည့်အရာများ သည် ကိုကို ခြေဖဝါးအောက်မှာ အနင်းခံကြေမွခဲ့ရလေသည်။ ။